Ч. 106. Неділя 24 (11) мая 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З палати послів. — Справи угорскі. — Анґлія супротив македоньского питаня.

Над наглячими внесенями пп. Петрушевича, Вітика і Останчука в справі послідних виборів до галицкого сойму промавляв передвчера п. Петрушевич, а на вчерашнім засіданю пп. Вітик, Будзиновский і Трильовский. Всї бесіди були дуже пристрастні, а п. Будзиновского мусів президент палати прикликати до порядку за деякі виголошені ним слова. — При кінци засїданя п. Міністер оборони краєвої ґен. Ґеорґі відповідав на інтерпеляцию в справі численних случаїв дотикаючих резервістів при вправах в Сольногородї. П. Міністер сконстатував, що донесеня часописий були сильно прибільшені. Впрочім заявив п. Міністер, що скоро лиш надійде подрібне справоздане о цїлій справі, він подасть єго до відомости палати. Засїданє скінчило ся о годині $9\frac{1}{2}$ вечером. Слїдуюче відбуде ся в понеділок по полудни.

Про вчерашну конференцию членів делеґациї видано такий комунїкат: На запрошенє президента австрийскої делеґациї дра Фухса зібрало ся вчера 41 делеґатів з ріжних сторонництв палати панів і послів на конференцию, котрої предметом був оголошений тутешними часописями вислїд спільної конференциї міністерияльної з д. 21 с. м., іменно умови в справі підвисшеня офіцирскої платнї і поліпшеня харчу вояків. З жалем передусім стверджено, що нї президент делеґациї нї єї члени не одержали якого небудь повідомленя з покликаної сторони о тих умовах. Однако з огляду на форму оголошеня делеґати гадають, що ті вісти треба уважати віродостойними. Президент делеґациї Фукс відкрив наради, представляючи дотеперішний стан справи і підніс, що зібрані очевидно не можуть нічого ухвалити, не будучи до того покликаними, що однако в теперішній важній хвили уважає потрібним викликати звичайну виміну гадок в тій справі. Вивязала ся подрібна дискусия, в котрій майже однодушно оцінено ситуацию, що дасть ся зібрати в тих словах. Дискусия обертала ся головно коло справи реченця скликаня делеґациї, дальше коло iunctim між підвисшенем офіцирскої платнї і плати вояків, вкінци коло справи дїланя назад того закона. Що до тої послідної справи, застережено єї пізнїйшій конференциї. Що до iunctium зібрані майже однодушно заявили ся против часового роздїлу обох справ з цїлою рішучостию з причин засадничих. Вкінци що до реченця скликаня делеґациї майже однодушно висказано погляд, що в цїли успішного полагодженя справи єсть майже рішаючим, аби реченець скликаня означено ще в червни.

В буджетовій дискусиї угорского сойму забрав сими днями слово міністер справ внутрішних ґр. Андраши і висловив свій погляд про национальне питанє. Він уважає домаганя немадярских послів дивним, щоби правительство підпирало змаганя поодиноких народностий. То значило би помагати змаганям, котрі загрожують цїлости угорскої держави. Немадярскі посли хибно представляють справи, говорячи про насильне мадярщенє. Того нїхто не хоче в Угорщинї, а оно може стати ся лише під впливом мадярскої культури. Але як довго стоїть угорска держава, не може бути иншої політики, лише політика державної і национальної суспільности і так довго не може бути бесїди про нїякі уступки.

В македоньскій справі, як доносять француски дневники, має росийский міністер Ізволь-

8)

Воскрес.

Новеля В. Урбана.

(Дальше).

Наконець успокоїла ся Кончетта і настала мала перерва. З обавою і з зацікавленем дивила ся свому нареченому в очи, мов би ждала, що він скаже. Але Ніколя поки що здивований мовчав. Справа стояла таки гірше і страшнійше, як він собі гадав. Та й єго не кортїло мати тестем кримінальника. А вже таки зовсїм певний був того, що Дон Дженнаро не дав би нїколи свого призволеня, як би о тім довідав ся. Він гордив ся своєю родиною а хоч би Нїколя й прижмурив одно око на то, чого „нїхто не знав“, то Дон Дженнаро таки нїколи би того не зробив.

По хвили встала Кончетта поволи і відступила ся трохи від него. Поверховно була спокійна і умірна, але Ніколя знав вже, що у неї поза тим поважним спокоєм криє ся цїла сила і пристрасть єї душі, котрій годі оперти ся.

— Отже тепер знаєш все, Нїкольо — відозвала ся она з тиха — отже можеш робити, що тобі сподобає ся. Не маєш нїякого зобовязаня супротив мене.

Він подивив ся на неї. Она була незвичайно блїда а єї хорошенькі делїкатні уста нїби злегка дрожали. Стояла цїла під впливом кріпкої непохитної постанови, після котрої готова була задля батька зречи ся радше всего на сьвітї.

— А деж тепер твій тато? — спитав він наконець.

— В Неаполи у мого брата. Він вистарав ся єму о якусь роботу в пристани. Мій тато так хотів і став за робітника. Але розуміє ся, що так не може бути. Він знищив себе при такій тяжкій роботі, до котрої задля свого віку і єї немочи не здібний.

— А щож має з ним стати ся?

— Верне знов сюди — відповіла она твердо і рішучо.

— А як не схоче?

— То я піду до него.

— Але ти все тим попсуєш — відповів він нагально. — Чи гадаєш, що мій тато позволив би колись, щоби ми побрали ся, як би він о тім довідав ся? Він не сьміє нїчого о тім знати, бо в противнім случаю настав би зараз всему конець.

— Ну, то не буду нїколи твоєю жінкою — сказала она рішучо.

Але й зараз по тім розплакала ся, бо чувство єї любови перемогло єї, а коли він живо приступив до неї, она обняла єго за шию і плакала гірко. Було то найбільше і найтяжше горе, яке сама на себе наложила, бо пристала була до Нїколї цїлою своєю душею, кождим волоконцем свого тїла.

Того одного мимовільного зворушеня вистало, щоби молодому лїкареви надати рішучости і ясности о собі самім, а коли взагалі не знав ще що робити, то певно в сій хвили настав тому конець. Знав вже, що має в Кончеттї, відчував то з кождого єї руху, з кождого погляду єї очий. Нехай діє ся, що хоче, а она вже до него належить.

— Послухай, Кончетто, як ми то зробимо — шепнув він до неї тихо і ніжно. — Ти поки що не кажи того нїкому, лиши свого тата в Неаполи, аж все скінчить ся, аж ми поберемо ся. Тоді —

— Нї, Нїкольо — відозвала ся она нагально — того я не можу. То було би зле і обманьчиво з мої сторони, зле зі взгляду на мого тата і обманьчиво на Дон Дженнара. Не хочу, щоби мій тато лазив несьміливо і укрито на старі літа по сім сьвітї. Нехай знає, що має дїти й родину, котра єго підносить і держить, хоч би й цїлий сьвіт єго опустив і ненавидів.

— Але лиш доти —

— Нї, Нїкольо, не жадай, щоби дитина вирекла ся рідного батька. Анї на годинку. Ти би мене вже нїколи не міг любити і я би мусїла сама собою погорджати, сама себе встидати ся, що я задля власної користи опустила рідного тата в старости і немочи. — Не говори нїчого, Нїкольо! Ти не знаєш, то говориш. Як би то розходило ся о твого тата, то ти би зовсїм так само робив як я. Я не можу инакше. Нехай діє ся, що хоче.

Видко було по ній, що не може инакше. То зворушенє, тота палкість і тверда рішучість єї чувства, яке єї поривало і сильнїйше було від неї самої, пробивали ся в кождім єї руху, в кождім слові і в кождім погляді. Нїколя хотїв щось на то сказати, але в тій же хвили, коли она ще глубоко і сильно віддихаючи, стояла перед ним з блискучими очима, заскрипіли якісь кроки на скалистій доріжці, що вела

ский небавом виїхати до Берлина, де відбуде ся приватна нарада дипльоматів великих балканьских держав. Яко автор відомого внесеня про реформу в Македонії, буде Ізвольский проводити на тій нараді і наклонювати держави до спільного діланя на Балкані. Числять на те, що предложеня Ізвольского будуть приняті державами, а іменно, що Німеччина покине вижидаюче становище і прилучить ся до діланя, якому буде радо помагати Анґлії. Успіхи тої наради піднесли би значно повагу Росиї, до котрої по японьскій війні утратили довіре балканьскі народи. „Новое Время“ запевняє, що Анґлійці одушевлені росийским предложе нем що до розвязки македоньского питаня. То предложене змагає до дуже умірковану реформ в Македонії, не обмежаючих власти султана. Тимчасом проект анґлійский Ґрея вимагає рішучо для Македонії автономічної управи, настановленя ґенерал-ґубернатора християньского і забраня з неї значної части турецких войск. То може радикальний, але успішний спосіб розвязки сего питаня. Македоньске населене одушевлене тим проектом, хоч не сумніває ся, що й Росия рада би помагати Македонцям. Однако Анґлія, маючи вольнодумне правительство, бажає їм запевнити реальне щастє, коли инші проекти дають то їм лише на папері. Гадку про скликане конференциї в Берлині принято в Анґлії навпаки запевненям „Новому Времени“ дуже холодно. Анґлія не відкидає предложеня росийского, але доси мовчить про него. Сими днями став одним з секретарів парляментарних анґлійского мінїстерства Мастерман, відомий з прихильности для македоньскої справи і прихильник рішучої полїтики супротив султана. Він єсть також одним з покровителів льондоньского комітету македоньского. Мастерман нераз висловлював ся, що повага султана повинна бути підкопана в інтересї македоньского населеня. Можна сподівати ся, що під єго впливом анґлійский кабінет перейде самостійно до більше рішучого дїланя в македоньскій справі в переконаню, що дуже наглядні впливи в Стамбулї і інтриґи прускі скорше зашкодять македоньскій справі, як поможуть.

Новинки.

Львів, дня 23-го мая 1908

— **Іменованя.** П. Намістник іменував практикантів концептових Намістництва: Йос. Йоркаш-Коха, Ад. Мурчиньского, Ал. Висоцкого, Едм. Презенткевича, Вол. Лодиньского, дра Ст. Голомба, дра Ром. Шавловского, Мих. Майкснера, дра Юр. Ямпольского, дра Альфр. Ґалушку, Едм. Зубрицкого, дра Кар. Арцта, Ад. Ґалевского, Volод. Атенштадта, дра Ст. Соляньского, Едм. Райса, Ст. Михаловского, Едв. Боґданьского, Стеф Ґрабчиньского, дра Ад. Кребля, Ст. Півоцкого, Ем. Райвольда, Ферд. Дянельца, Меч. Заржецкого, Меч. Костецкого, Мар. Слоньского, Вол. Блоцкого, Ром. Вільчека, дра Ант. Мальчевского, Мих. Росольского, Мар. Нітарского, Мар. Яворского, Ром. Слоньского, Волод. Лопушаньского, Сатур. Мравінчіча, Фр. Пеньонжкевича, Тад. Новацкого, Зиґм. Рада, Тад. Вуйцїкевича, дра Тад. Спісса, Збиґн. Керского, Фл. Кемпіньского, Ст. Кешковского, Генр. Желеньского, Т. Ковалевского, Север. Креховецкого, Вікт. Гінце, Кар. Бішофа, Волод. Вайсброда, Ад. Ганїка і Ем. Ґольчевского конципістами Намістництва.

— **Краєва комісия для рентових осел** відбула вчера під проводом Є. Е. п. Маршалка краєв. ґр. Станислава Баденї'го засїданє, на котрім принято до відомости протокол з послїдного засїданя і звіт з дїяльности бюра комісиї, а відтак приступила до признаня позичок для рентових осель. Загалом признала комісия на послїднім засїданю 41 позичок в сумі 395.200 К. Від самого початку признала комісия доси загалом 260 позичок в сумі 2,508.850 К.

— **Загальні збори тов—а „Просьвіта“** відбудуть ся в понедїлок, дня 8 червня н. ст. 1908 р. у Львові в „Народнім Домі“ о год. 10 рано. Того дня о 8 годині рано відправить ся Богослуженє за упокій померших членів Тов—а в церкві Преображеньскій при ул. Краківскій.

Дневний порядок зборів:

1) Отворене загальних зборів головою Тов—а.
2) Звіт Головного Видїлу з дїяльности Товариства „Просьвіта“ за час від 1 січня 1906 до 31 грудня 1907.
3) Звіт контрольної комісиї і удїлене уступаючому Видїлови абсолюториї.
4) Іменоване нових почесних членів.
5) Вибір 13 членів і 6 заступників Головного Видїлу Товариства.
6) Вибір Голови Товариства.
7) Вибір 3 членів комісиї контрольної.
8) Зміна статута.
9) Внески і інтерпеляциї членів.

За Головний Видїл Тов—а „Просьвіта“ у Львові. — Петро Огоновский, голова. — Др. Іван Брик, секретар.

— **Про градову тучу в Тернопільщині** доносять: Як великої шкоди наробила градова туча в Тернопільщині видно з того, що в самих Забойках знищила 580 морґів і зробила нездалими під засіви. Кошти відбудованя школи в тій місцевости будуть виносити около 2000 К. До староства в Тернополи надходять все ще з ріжних сіл повідомленя о шкодах. Намістництво визначило для потерпівших від тучі 8000 К хвилевої запомоги, котру староство роздїлить межи найбіднїйших.

— **Нещасливі пригоди.** З Лїська доносять: Дня 13 с. м. утопили ся в ріцї Ветлиній два сини селянина Семена Лютівчака із Смерека, один Василь лїт 17, а другий Іван лїт 10. Пригода стала ся підчас переїзду через ріку. Згадані хлопцї вертали з батьком около пів до 10 год. вечером з поля домів, а коли вїхали в ріку, в котрій вода була прибула, розірвала сильна струя води віз і понесла всїх. Батько виратував ся, а сини потопили ся. Старшого Василя знайдено і похоронено в Смереку, а тїла молодшого й до нинї не можна було відшукати. — Дня 18 с. м. при пересуваню поїзду на стациї Бібрка-Глїбовичі о 3 год. рано убило кондуктора зелїзничого Василя Мазуркевича.

— **Огнї.** На фільварку в Цеброві, тернопільского повіта, вибух з незвістної причини причини огонь, котрий в короткім часї обняв кілька будинків. Згоріла стола, волівня і три инші будинки. Позаяк огонь обняв борзо згадані будинки, то можна було лиш часть худоби вивести на двір, прочі, около пятьдесять штук згоріло. Будинки були асекуровані. Припускають, що искра з комина в горальни викликала огонь. — В Ратї, раского повіта, згоріли сими днями дві загороди селяньскі. Шкода виносить 2000 кор і була в половині обезпечена. — Садковичах, самбірского повіта, знищив огонь дня 17 с. м. хати і будинки годподарскі 10 господарів разом зі всїм добутком і наробив шкоди на 10.150 кор., котра в значній части була обезпечена. Причиною була здаєсь лиха будова комина в хатї, в котрій вибух огонь, а з котрої перекинув ся опісля на сусїдні будинки.

— **Дрібні вісти.** Виклади скарбовости на львівскім університетї по бл. п. проф. Охеновскім обняв др. Йосиф Міленский, бувший професор краківского університету, теперішний директор Банку краєвого. — Аґент торговельний Шлямм, їдучи вчера незвичайно скоро ровером на ул. Гетманьскій, повалив на землю п. Йос. Майснера, котрий впавши на брук, зранив ся сильно в чоло. — Катаринкар Капусцїньский дав вчера знати на полїцию, що хлопець, котрий єго водив, Онуфрей Москвяк, обікрав єго і втїк з дому. — Іван Дзюба, помічник монтерский, забравши з дому 30 корон, втїк, полишивши жінку і дволїтну дитину без опіки. — В Станиславові розпочав ся вчера процес против Зібавера і єго спільників. Однак вибрано лиш лаву присяжних і розправу відрочено а то длятого, що вчера треба було закінчити насамперед розправу в иншім процесї. Ухвалено також внесене оборони, щоби переслухати емеритованого директора зелїзниці Фестенбурґа.

на гору до гостинниці, а коли Ніколя оглянув ся осторожно, хто то той, що їм перешкаджає, побачив свого батька.

— Дон Дженнаро! — відозвав ся він тихо! — Приходить, видко, щоби з тобою говорити, Кончетто. Приносить тобі дозвіл, отже май розум, лиш тепер, лиш в сій хвилинці.

— Говори ти з ним — сказала она, — я не можу. Менї годї. Скажи єму все, Ніколя. Чуєш? Все по правдї і щиро, так як єсть. А нї, то я мушу то зробити. А коли він хоче, щоби і єго дїти колись любили і на старість ходили коло него, то не зробить мене й тебе нещасливими длятого, що я свого тата люблю.

Сказавши то, побігла через хату, сходами на гору до своєї комнатки, де ледви дихаючи із зворушеня і з плачем впала на колїна перед маленьким образом Матери Божої. Зловившись руками за голову і заткавши собі уши, мов би не хотїла нїчого чути, що довкола неї дїяло ся, молила ся так довгий час. На долинї на льоджджі рішало ся тепер цїле щастє єї лиця, єї блаженність тут на земли. Собі чей не потребувала робити нїякого докору. Дїлала так, як мусїла, як було єї обовязком і як їй наказувало єї серце та єї чувство і виразно але з неумолимою строгостию. А що, як би чужі люди не зрозуміли єї чувства? Як би они в самолюбивій дрібничковости і короткозорости полишили єї холодно єї чувству, раді з того, що не мають дїла з такими простими і понижаючими відносинами? Як би они зі спокійною і розважною мудростию сьвіта відступили ся від неї та зі всїлякими бабами цокотухами і свояками розвалкували справу і бючись в груди страхали ся бідного грішника? Бо то преці лиш єї тато, підчас коли кождий инший супротив него зовсїм инакше відчував, холодно і тверезо думав.

Хвилями здавало ся їй, як колиб з льоджджі доходили до неї острі, голосні слова. То очевидно Ніколя перечив ся зі своїм батьком. Але відтак зробило ся тихо. Хоч і як она надслухувала, не могла вже нїчого зачути. Єї взяв неспокій. Чи вже рішило ся? Чи вже все минуло.

Она схопила ся знову і відчинила дрібочку двері, щоби лїпше могла підслухувати, але вже не було нїчого чути. В цїлім домі було тихо.

Тодї зійшла она тихонько на пальцях на долину. Не могла вже видержати. Хотїла знати, чи она щаслива, чи нещаслива на цїле житє.

Але й на долинї було всюди тихо і пусто. На льоджджі вже не було нїкого. Ніколя пішов був зі своїм татом, а хоч Дон Дженнаро може й мав намір повідомити єї нинї о своїм дозволї, то певно надумав ся знову инакше.

В горячкозім зворушеню і напруженю перехилила ся Кончетта через поруче льоджджі на долину, може в надії, що ще щось почує з розмови відходячих. Але не було чути нїчого і она в розпуцї припала на якесь крісло.

Скінчило ся! Дон Дженнаро намоляв свого сина. Чисте золото правдивого і природного чувства відкинено, відсунено на бік, затемнено облесним блеском щоденьщини, для котрої було то розумно і наказано відсунути ся від тяжкого навіщеня житя. Самотна і опущена, упокорена і соромом вкрита сидїла тут Кончетта і висохлими очима споглядала перед себе на землю. Не плакала та й не нарікала, але груди єї мов би щось розірвало і єї взяла ся якась невідрадна розпука. Чула ся уражена та сьвітом і людьми відопхнена, богате, красне щастє єї серця розбило ся, найнїжнїйші надії зруйновані. І за що то все? За то, що она любить свого тата і уважає понизше своєї чести людем для вподоби випрошувати собі своє щастє та понижати себе, вирікаючись рідного батька.

(Дальше буде).

Розправа потреває до 30 с. м. Обжаловані пересиділи в слідчій вязници 8 недїль а тепер знаходять ся на волї. — В Росиї ширять ся по більших містах всїлякі пошести. В Москві лютить ся тиф а в Петербурзї побіч тифу ще й віспа, дифтерия і шкарлятина. В послїдних днях занедужало на ті хороби аж 850 осіб. Побоюють ся також вибуху холєри.

Всячина

для науки і забави.

— **Чистота а біле.** Одною з найбільших і найчастїйших причин всїляких недуг єсть брак чистоти або нехарність. То пізнали і зрозуміли розумні люди вже дуже давно і длятого вже в глубокій старинї навіть поганьска віра накладала на людий обовязок, мити ся частїйше і нїби тим способом змивати з себе гріхи. Поганьскі духовники або єреї, котрі в глубокій старинї мали найбільше образоване і заступали людем теперішних лїкарів, зрозуміли то дуже добре, що темного чоловіка найскорше ще можна наклонити до виконуваня чогось доброго і пожиточного для него і єго тїла, коли єму сказати, що того боги жадають або кажуть так робити а в противнім случаю будуть строго карати. Навіть нїмі сотворіня, всїлякого рода зьвірята, уважають на то, щоби держати ся чисто: кітка миє ся, курка дзюб собі обтирає, кури і воробцї порпають ся — купають ся в поросї, щоби обчистити ся від шкідливих комах і т. д. Тим більше повинен чоловік, котрий уважає себе паном сьвіта, дбати про свою чистоту. Нехай нїхто не каже, що бідному нема як дбати про чистоту свого тїла, бо у него нема на то анї часу анї спроможности, бо він змушений заздно валяти ся. Хто хоче, то на все знайде час і спосіб; але хто навик до нехарности і бруду, з тим трудна рада.

Перша і найважнїйша річ для здоровля чоловіка, щоби він удержував по можности чисто цїле своє тїло, значить ся шкіру, яка єго вкриває. Шкіра має для тїла дуже велике значінє. Через то, що она перепускає пару з тїла і виділяє піт, очищує кров а в міру того, чи на єї верхни вода сильнїйше або слабше випаровує, реґулює ся, управильнює ся теплота тїла. До того ще шкіра хоронить тїло, значить ся, мякші і делїкатнїйші під нею части від ушкоди, а заразом служить за прилад дотику і чутя. Щоби же шкіра могла добре то все виконувати, до чого призначена, треба, щоби була чиста. Щоби же шкіра була чиста, мусимо єї змивати. Певно, що було би найлїпше, як би ми могли що дня цїле наше тїло змивати. У такого культурного народу, як н. пр. Японцї, навіть бідні люди мало не що дня купають ся з рана, заким підуть до роботи. До митя уживаємо мила, бо оно розпускає товстий бруд, котрий сама вода не змила би. Длятого чим більше в якімсь народї з'уживає ся мила, тим він культурнїйший, отже скількість з'ужиткованого мила можна уважати за мірило степеня культури якогось народу.

Замість мити ся що дня на цїлім тїлї, зміняємо часто наше біле а то бодай в маленькій части заступає нам митє. Біле втягає в себе піт з тїла, забирає луску із шкіри та порох з воздуха, не пускаючи єго до тїла. Коли вечером, здоймивши сорочку з себе, витрясемо єї, можемо переконати ся, кілько то нераз пороху і луски із шкіри з неї натрясе ся. Біле відтак перемо — нїби купаємо єго замість купати наше тїло. Із сего видимо, як дуже важну ролю грає біле в нашім житю. Длятого то кождий чоловік повинен старати ся, щоби мати подостатком біля а відтак і часто єго зміняти. Богаті люди можуть зміняти біле й що дня; заживочні роблять то два або три рази в тиждень а бідні раз на тиждень; всї однак перебирають а бодай повинні перебирати на ніч сорочку. Денна сорочка через ніч випарує з себе то, що забрала з тїла, очистить ся на воздусї і стане на другий день тим ужиточнїйша, так само очистить ся і нічна сорочка через день. До того ще через таке перебиранє пришановуєсь і біле, бо на ніч можна ужити й старших або лихших сорочок а за то мати денне біле на довший час.

Так отже вже само здоровлє вимагає того, щоби мати подостатком біля і часто єго зміняти, а подумаймо тепер, як то дуже потрібне в житю ще й з иньших взглядів' До брудного чоловіка аж гидко приступити, від него чути брудом і потом і длятого зовсїм справедливо кождий від него відсуває ся То річ певна, що в многих случаях богатші не длятого бокують від біднїйших, що они богатші, але що бідні бувають дуже часто й не харні, хоч би й могли чистїйше держати своє тїло та більше дбати про свою одіж а передовсїм про біле. Чисте біле підносить ще й красу тїла, робить чоловіка повабнїйшим, милїйшим для ока а так се як і здоровлє накладають на кождого обовязок старати ся о то, щоби мати подостатком біля. Для бідних повинно оно длятого бути їх богатством.

— **Найлїпша сторожа пожарна.** Цїкавий опис зробленого на пробу алярму сторожі пожарної в Ню-Йорку подає ню-йорский дописуватель париской ґазети „Matin", Стефан Льозан, котрий особисто всему придивляв ся. Скоро лиш відозвав ся дзвінок алярмовий, відчепили ся зараз самі від себе (автоматично) ланцухи, котрими конї привязані в стайни а розумні зьвірята поставили ся собі перед вози. Зі стелї підсїня спустила ся упряж і в кілька секунд цїлий треп пожарний був вже готовий до виїзду. Пожарники не потребують ходити по сходах. Скоро їх лиш заалярмують, они як акробати спускають ся по довгих мідяних стовпах із своїх кватир на третім і четвертім поверсї на долину, і так в найкоротшім часї дістають ся на свої вози. Мене просили — каже Льозан, — щоби я підчас тої проби уважав, кілько мине часу. З годинником в руцї слїдив я за всїм і переконав ся, що від хвилї, коли роздав ся алярмовий дзвінок, аж до виїзду парової сикавки на улицю, минуло 34 секунд, отже дрібочку більше як пів мінути. Інспектор був вже тим невдоволений і сварив ся, що пожарники опізнили ся о 4 секунди.

— **Найстарше дерево на сьвітї** знаходить ся на острові Кос коло побережа Малої Азиї. Єсть то старий як сьвіт плятан, в котрого тїни колись основатель стародавної науки лїкарскої Гіппократ мав викладати медицину своїм першим ученикам. Вік того дерева обчисляють на 2500 лїт. Пень має в обемі 10 метрів, а все галузє покриває ся ще тепер що весни сьвіжим зеленим листєм. Однак кілька великих галузий треба вже було попідпирати.

— **Коли Цїсар Франц Йосиф** одного разу уділяв авдиенций в Будапештї, приступив якийсь сїльский коваль, виймив фотоґрафії цїсаря і цїсаревої з кишенї та попросив Монарха, щоби поклав на них свій підпис. Цїсар сказав на то, що єму жаль, що не може того зробити, бо не має олївця при собі. Тодї виймив коваль з кишенї великий олївець, такий, якого уживають теслї, і подав цїсареви. Цїсар підписав ся на фотоґрафіях і дав їх ковалеви та попращав ся з ним, салютуючи по войсковому. Але коваль стояв спокійно дальше, а цїсар спитав: Ну, що ще можу для вас зробити? — Прошу ласки Вашого Величества, — відповів коваль — я просив би віддати менї мій олївець, бо менї єго дійстно потреба! — Цїсар в задуманю сховав був олївець до кишенї а тепер засьміявшись на голос, виймив єго і звернув назад ковалеви, котрий приняв єго з глубоким поклоном і вийшов.

— **Як можна дешево попоїсти.** В однїй із найперших реставраций явив ся елєґантно убраний пан і казав подати собі як найлїпший обід. Панок той якраз кінчив вже обідати, коли перед реставрацию станув фіякер. Якийсь мужчина з поважною міною висїв з него і зажадав поговорити з господарем. — Я полицийний аґент — сказав він до реставратора — і маю приказ арештувати одного купця, котрий оголосив ся банкротом, щоби в той спосіб оциганити своїх вірителїв; я вам опишу, як він виглядає. Ми знаємо напевно, що він тут обідає. — Дійстно; він сидить онтам при столї — говорив аґент дальше, показуючи на елєґантного пана, котрий якраз забирав ся коштувати знамените і дуже дороге вино. — Не хочемо тут викликувати нїякої дивовижі, длятого будьте так добрі і скажіть єму, що барон Л. хоче з ним поговорити. Він вийде а ми вже дамо собі з ним раду без крику.

Властитель реставрациї зробив так, як єму аґент сказав. Незнакомий очевидно втїшив ся, коли вчув, що барон Л. єго кличе. Закурив циґаро і вийшов на улицю, де єго аґент зараз арештував. Незнакомий був трохи змішаний і запуджений, але не ставив нїякого опору, лиш сїв до фіякра і поїхав. На другий день предложив реставратор на полициї рахунок за обід, представляючий досить значну суму. Тут однак не знали нїчогісенько о такім арештованю а по мимовільнім усьміхненю і веселости комісаря і других урядників зміркував реставратор, що став ся жертвою якогось зухвалого дурисьвіта і єго товариша.

— **Нещасливий день.**
Дама: Чи гадаєте, що буде нещастє, коли хтось побирає ся в пятницю?
Пан: А вжеж. Длячогож би пятниця мала творити виїмку.

— **Дивний гість.**
— Прошу пана, якийсь гість жде в сальонї.
— То подай єму крісло — нехай зажде.
— Коли, прошу пана, він хоче забирати всї меблї.

— **Служниця і панї.**
Панї гнїває ся на служницю:
— Виджу, Касю, що ти дуже непорядна; дві недїлї вже минуло а на фортепянї пороху на палець грубо.
— То не моя вина, прошу панї, а моєї попередницї. Я служу у вас ледво тиждень, а ви самі, панї, кажете, що порох лежить від двох недїль.

Телеґрами.

Ґрац 23 мая. Нинї мав відбути ся звичайний суботнїшний „бумель" студентский і мали по раз перший явити ся члени нового католицкого стоваришеня студентского. Щоби удержати спокій, ректор заказав зовсїм бумель. При входї до университету уставило ся около 200 студентів вольнодумних.

Петербург 23 мая. Два сотрудники радикальної „Руси" з причини дневникарскої перепалки напали на проводиря кадетів, редактора „Речи" проф. Мілюкова і сильно зневажили єго.

Париж 23 мая. У вязници в Альбі (полудн. Франция) вибух вчера бунт серед арештантів, причім одного дозорця убито а другого тяжко зранено. До втечі вязнїв не допущено.

Сеуль 23 мая. Дня 19 с. м. войско японьске мало в провінциї Осєґеля поважну стичку з корейскими повстанцями, причім згинуло 25 повстанців. З Японців згинуло 2, а 8 було ранених.

Льондон 23 мая. „Morning Post" доносить, що Росия продала Японії манджурску зелїзницю від Квантуна до Харбіна.

Лїсбона 23 мая. З причини оголошеня листу в справі визваня на поєдинок прийшло вчера межи мінїстром Карвальо а пос. Костою до бійки, в котрій оба легко покалїчили ся.

Лїсбона 23 мая. З тих самих причин, з котрих прийшло до бійки межи бувшим мінїстром Карвальо а послом Коста, прийшло також до бійки межи начальним редактором часописи Diario Illustrado Шарґасом а пос. Коєтою. Оба легко покалїчені.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).